

HET MOMENT WAAROP IK ONTDEKTE WAT WERKGELUK ÉCHT BEPAALT (EN HET IS NIET ALLEEN JE LEIDINGGEVENDE)

“BEN JD DEBIEL OFZO?”

De woorden kwamen door de telefoon en raakten me bijna fysiek.

Het was 16:15 uur op een dinsdagmiddag. Ik herinner me het nog precies. Ik was net lekker bezig met een project toen mijn telefoon ging. Mijn leidinggevende. Weer.

"Ik zie dat je een mail hebt gestuurd naar facilitair. Dat valt onder mijn verantwoordelijkheid. Wist je dat niet?" Ik had een simpele vraag beantwoord over kantoorartikelen.

Dit was mijn leven als beginnend HR-medewerker. Een baan die op papier perfect leek. Bij een interessante organisatie, met een breed takenpakket, leuke collega's en interessant werk. Maar elke dag voelde aan alsof ik op eieren liep.

CONTROLEDWANG OF BANG VOOR FOUTEN...

Mijn leidinggevende scrolde aan het eind van elke dag door de gedeelde mailbox. Om te zien wat ik had gedaan. Elke mail en elke actie werd gecheckt. Dan volgde de telefoontjes. Of ze stormde letterlijk mijn kantoor binnen: "Is het hier soms een kleuterklas?" brulde ze dan.

Als ik een taak oppakte zonder toestemming te vragen, had ik buiten de lijntjes gekleurd.

Als ik een mail beantwoordde die volgens haar "onder haar verantwoordelijkheid" viel, was ik weer fout.

Ik weet nu dat ze waarschijnlijk de beste intenties had. Misschien was ze bang dat ik fouten zou maken. Misschien wilde ze me beschermen. Misschien kon ze het gewoon niet uit handen geven. Maar wat het ook was, het vertrouwen ontbrak volledig. En zonder vertrouwen, geen ruimte. Zonder ruimte, geen groei. Zonder groei, geen werkgeluk.

DE DAG DAT IK MIJN LEIDINGGEVENDE VERLIET

Na drie maanden was ik uitgeput. Niet van het werk, maar van het lopen op eieren. Van het gevoel dat ik elk moment weer een uitbrander kon krijgen. Van het niet mogen zijn wie ik was. En van het gebrek aan vertrouwen.

Op een dag, na weer een controle die verkeerd was gevallen, liep ik haar kantoor binnen. Mijn handen trilden en mijn knieën knikten.

"Ik stop ermee. Per direct."

Ze keek me verbijsterd aan. "Je kunt niet zomaar weglopen."

"Jawel," zei ik. "Dat kan ik wel."

Ik had geen nieuwe baan. Geen plan B. Maar ik wist één ding zeker: dit wilde ik niet meer.

Die dag was mijn doorbraak. Niet omdat ik een baan verliet, maar omdat ik eindelijk begreep wat ik nodig had om goed te kunnen werken.

WAT IK TOEN NOG NIET WIST OVER WERKGELUK

Jarenlang dacht ik dat werkgeluk betekende: een goede baas hebben. Iemand die je vertrouwt, die je ruimte geeft, die je ziet en waardeert.

En ja, dat helpt enorm. Uit onder andere mijn eigen onderzoek blijkt dat 24% van werkgeluk wordt bepaald door je leidinggevende.

Maar weet je wat dat ook betekent?

Dat 76% van werkgeluk door jezelf kan worden ingekleurd. Door te checken: wat heb ik nodig? Wat wil ik graag? Wat houdt me tegen en hoe ga ik het toch regelen?

Die dag dat ik opstapte, nam ik de regie over mijn eigen werkgeluk. Ik stopte met wachten tot iemand anders mij de ruimte zou geven of een compliment en waardering. Ik nam die ruimte zelf en besloot dat ik het waard was. En dat veranderde alles.

WAT IK NU WEET OVER DE GOUDEN COMBINATIE

Ik doe praktijkgericht onderzoek naar werkgeluk, zelfregie en leiderschap. En ik weet heel zeker: deze drie gaan hand in hand. Juist die drie samen zijn een gouden combi.

Leiderschap betekent vertrouwen geven, ruimte creëren en mensen zien in hun kracht. Maar het betekent ook herkennen dat een leidinggevende niet compleet verantwoordelijk bent voor iemands werkgeluk.

Zelfregie betekent ook: zelf verantwoordelijkheid nemen voor wat je nodig hebt. Je stem laten horen. Grenzen stellen. Keuzes maken - ook moeilijke.

Werkgeluk is wat ontstaat wanneer die twee samenkomen. Wanneer een leidinggevende de ruimte geeft én de medewerker die ruimte pakt.

Ik ben op mijn best als ik veel vrijheid en autonomie krijg om mijn ideeën ruimte te geven. Met een leidinggevende die me daarin vertrouwt én de ruimte geeft.

Het heeft lang geduurd voor ik dat ontdekte. Voor ik die ruimte durfde te nemen. Maar die dag op kantoor, met trillende handen en knikkende knieën, was mijn eerste grote doorbraak.

DIE ERVARING DIE IK MEEDRAAG

Ik draag die ervaring nog steeds met me mee. Als een soort anker voor hoe ik wél graag werk. Wat ik belangrijk vind én hoe ik dat voor mijzelf kan realiseren. Niet door steeds ontslag te nemen, maar door mijzelf uit te spreken en gewoon te doen.

Het komt ook terug in hoe ik anderen begeleid. In de workshops, trainingen en inspiratiesessies die ik geef, komt deze gouden combinatie altijd terug: Hoe neem je als medewerker de regie over je eigen werkgeluk? Hoe creëer je als leider de ruimte waarin mensen kunnen floreren? En hoe zorgen jullie samen voor een werkomgeving waarin iedereen kan groeien?

Want dat is wat ik geleerd heb: werkgeluk is geen privilege dat je krijgt. Het is iets wat je creëert. Samen.

Zoek je nog een goede, inspirerende spreker die wetenschap en praktijk combineert?

Check mijn website:

www.derooscoaching.nl

Meer lezen over hoe je zelf weer regie pakt over je eigen werkgeluk? Bestel snel mijn boek 'Kwestie van Geluk'

